

KLEINE ZONDAGSVERTELLINGEN.

HET GEBED EENER MOEDER

EN

HET VIJFSTUIVERSSTUK.

TWEE VERHALEN

DOOR

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

HET GEBED EENER MOEDER

EN

HET VIJFSTUIVERSSTUK.

TWEE VERHALEN

DOOR

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

HET GEBED EENER MOEDER.

(EENE WARE GESCHIEDENIS.)

Kapitein L. was een ervaren zeeman. Hij had den oceaan in alle richtingen doorkruisd, en in weerwil dat hij reeds een aanmerkelijk vermogen bezat en gemakkelijk konde leven, wilde hij het zeeleven geenszins vaarwel zeggen, maar door nieuwe reizen nieuwe schatten verzamelen. Zijn hart was wel niet ongevoelig voor een stil en huiselijk leven, maar het liefst was hij met zijn schoener op de wilde baren, waar hij te midden van het ruwe zeevolk meer genoeg vond dan tehuis bij zijne vrouw en zijn eenigsten zoon. Zijne vrouw was eene christin, die de wereld niet lief had, maar haren Heer en Heiland in op-

rechtheid des harten diende. Wanneer hij tehuis was, moest hij zich geweld aandoen om eenige uren slechts in den stillen kring der zijnen door te brengen, en ware zijne vrouw niet de liefderijkheid zelve geweest, dan zouden er vele onaangenaamheden gebeurd zijn. Zij wist hem echter zeer te boeien en dikwijls gelukte het haar hem met betere beginselen bekend te maken. Doch nauwelijks had hij het huis verlaten en zwierf hij weder op zee rond, of het woeste leven deed hem de teedere liefde en oprechte godsvrucht zijner vrouw vergeten. Geen oogenblik dacht hij er aan dat er een God was die alles gadeslaat, en wien hij eenmaal rekenschap zou geven van al zijne daden.

Mevrouw L. nam telkens met droefenis des harten afscheid van haren man en alleen de hoop dat zij hem gelukkiger zou wederzien, schonk haar eenigen troost. Evenwel meende zij van haren kant iets te moeten doen, om tot zijn heil bij te dragen. Zij had hem, met teedere woorden, de waarheden des Bijbels medegedeeld en hem gedurig op Jezus gewezen als den Zaligmaker van zondaren, en zoolang hij onder hare beademing was, had hij nimmer eenigen afkeer hiervoor aan den dag gelegd. Doch daar zij wist hoe

ijdel hij was en hoe spoedig hij alles vergat, besloot zij zich telkens twee malen daags af te zonderen en den Heer te smeeken zich toch over den man haars harten te ontfermen. Intusschen wijdde zij al hare zorgen aan Henry, haren eenigsten zoon. Deze had hetzelfde onbestendige gemoed zijns vaders, en nimmer was hij meer tevreden, dan wanneer hij met andere speelmakkers op de groote rivier in eene boot kon rondzwalken. Dan werden er allerlei plannen gevormd, spiegelgevechten geleverd en menigerlei baldadigheid gepleegd. Tehuis had de knaap geene rust. De vermaningen en waarschuwingen zijner moeder verveelden hem, en het was hem het onaangenaamste, wanneer hij naast haar zat en iets uit den Bijbel moest lezen of leeren. Dikwijls gebeurde het dat zijne moeder in zijne tegenwoordigheid nederknielde en luide bad. Doch een en ander maakte volstrekt geen indruk op zijn gemoed, en buiten komende, vergat hij de tranen en de gebeden zijner lieve moeder, die evenwel voortging met hem te vermanen en te bestraffen, hopende dat God te eeniger tijd hare gebeden zou verhooren.

Jaren vlogen heen. De kapitein bleef dezelfde, en Henry, nu een knaap van ruim vijftien jaar, was nog

even zoo lichtzinnig als vroeger. Mevrouw L. nochtans hield vast. Zij wist dat God haar gebed zou verhooren en — de Heer verhoorde ook haar gebed, maar op eene wijze, die haar met de grootste smart en tevens met de hoogste blijdschap vervullen zou.

Op zekeren dag was Henry zeer ongehoorzaam en mevrouw L. werd genoodzaakt haren zoon in eene afgelegene kamer van het huis op te sluiten, in de hoop dat deze straf hem tot nadenken en berouw zou brengen. Hij moest den geheelen dag alleen in deze kamer blijven en daarom deed zij hem van het noodige voorzien. De hoop der moeder ging echter niet in vervulling, want nauwelijks was de knaap alleen, of hij dacht op middelen uit zijne gevangenis te ontkomen. Hij bemerkte dat het venster der kamer op het dak uitkwam, en goed rondziende, meende hij wel kans te hebben op het huis des buurmans te klauteren, vanwaar hij wel toegang tot de straat zou verkrijgen.

Toen de avond naderde, zond mevrouw L. iemand tot Henry om hem aan te kondigen dat hij naar bed konde gaan, maar wie schetst hare verbazing toen zij vernam dat Henry niet meer op de kamer was en

gewis door het venster de vlucht had genomen, daar dit open stond. Terstond liet mevrouw L. bij de burens vragen of zij haren zoon niet gezien hadden, en toen het antwoord ontkennend was, werd haar schrik niet gering. Oogenblikkelijk werden er dienstboden uitgezonden tot de familiebetrekkingen, die in de stad woonden, doch ook bij dezen was er niets van Henry bekend. Nu steeg de angst van mevrouw L. ten top, vooral toen er dagen en zelfs maanden verliepen, zonder dat zij iets van haren zoon vernam. Niets bleef haar thans over, dan om met onvermoeiden ijver voort te gaan voor dien verloren zoon te bidden.

Henry intusschen was het gelukt langs het dak en door het zoldervenster des buurmans ongezien op straat te komen, en na den geheelen achtermiddag en nacht doorgelopen te hebben, bereikte hij eindelijk eene hem welbekende zeehaven, waar het schip zijns vaders gewoonlijk lag. Na velerlei omzwervingen geraakte hij in kennis met eenen kapitein, die hem naar Charleston in Zuid-Carolina medenam. Hier aangekomen, ontdeed zich de kapitein van hem en liet Henry alleen achter in de grootste armoede. Verscheidene weken bracht hij door met bedelen en hij

zou gewis van ellende omgekomen zijn, had het de Voorzienigheid niet behaagd juist in dezen tijd zijnen vader te zenden, die met zijn schip in de haven van Charleston landde.

Ik behoef u niet te zeggen hoe Henry te moede was, toen hij zijnen vader zag. Vol berouw over zijne dwaze daad viel hij hem weenende om den hals. Hij had groot leedwezen over zijne romantische lichtzinnigheid en betreurde het zeer dat hij zijne lieve moeder zoovele tranen had doen storten. Vurig verlangde hij nu naar haar, om in haar bijzijn den Heer vergiffenis te vragen voor zijne lichtzinnigheid en ongehoorzaamheid.

Kapitein L. moest naar Havanna en nam zijnen zoon mede. Vader en zoon kwamen aldaar op een tijdstip aan, dat de gele koorts in eene hevige mate in die stad woedde. Henry, wellicht door zijn verdriet, zijnen kommer en de geledene ongemakken voor ongesteldheden vatbaar gemaakt, werd door die vreeselijke ziekte overvallen. Daar lag hij nu op zijn krankbed. Hevige benauwdheden kwelden hem dag en nacht, en op eenmaal maakte zich de doodsangst van hem meester. De herinneringen aan de vermaningen zijner

moeder; hare lessen, hare gebeden, hare verzuchtingen tot God, hare liefde en hare tranen kwamen plotseeling voor zijnen geest. Met ontzetting vielen hem de woorden in, die hij meermalen in den Bijbel gelezen had: „Het is den mensch gezet eenmaal te sterven, en daarna het oordeel.” Dood en oordeel! Verschrikkelijke woorden voor eenen zondaar, die zijne toevlucht niet tot Jezus, den Verlosser van dood en hel heeft genomen! Hij werd schier wanhopende en zijne angstkreeten klonken door het ziekvertrek.

En juist in dit oogenblik lag zijne moeder weder op hare knieën en bad voor haren man en haren eenigsten zoon.

Op zekeren dag, toen de geneesheer alle hoop op herstel opgegeven had, trad kapitein L. voor het ziekbed zijns zoons. De smart hem, dien hij lief had, te zullen missen, doorboorde zijn hart en hij zat aan zijne zijde met een gebogen hoofd en verslagen gemoed. Helaas, waarmede zou hij hem troosten? Hij bezat niets dan rijkdommen, en wat baten deze in het gezicht des doods?

Henry lag te sterven. Zijn kussen was besproeid door zijne tranen, want de gedachte niet bij zijne

moeder te zijn, vervulde hem nog met meer droefheid dan het denkbeeld nu te moeten sterven.

„Moeder, moeder!” riep hij de handen wringend, „o waart gij hier om voor en met mij te bidden!”

De vader stond op, boog zich over hem heen, weende met hem en sprak hem eenige vriendelijke woorden toe. Maar Henry, de handen als in wanhoop ineenslaande, wierp zijnen vader eenen blik vol angst toe, uitroepende:

„O, moet ik dan sterven, zonder dat mijne zonden vergeven zijn! Ik ga verloren, ik ga verloren! O, zend mij iemand, die met mij bidden wil!”

„Mijn kind,” zeide de kapitein L., wiens stem gedurig door een hevig snikken afgebroken werd. „Er zijn hier in deze stad slechts Roomsche geestelijken en deze kunnen u niet helpen!”

„Wat moet ik dan doen?” vroeg Henry bevend van angst.

„Bid voor u zelf, mijn zoon!” hernam de vader, die geen ander antwoord vermocht te geven.

„Dat heb ik reeds gedaan,” zeide de stervende, „maar ik heb behoefte er aan dat een ander met en voor mij bidt. O lieve vader, kunt en wilt gij

dan niet met en voor uw stervend kind bidden?"

Het was den kapitein alsof de grond onder zijne voeten wegzonk, zoozeer troffen hem deze woorden. Hij had nog nooit gebeden. Maar zijn hart was verteederd over zijn kind; hij zag nu duidelijk de noodzakelijkheid en de waarheid der christelijke godsdienst in. Hij ondervond het hier, aan het sterfbed zijns zoons, dat alleen Jezus kon verlossen en dat het God was die hem in deze treurige omstandigheid gebracht had, om zijn hart te treffen en te verbreken.

Hij knielde neder, en de reeds klamme hand zijns zoons grijpende, bad hij luide tot God om hem en zijn kind te verlossen. Verscheidene menschen traden het ziekvertrek binnen, maar hij liet zich door niets afhouden. Zonder ophouden bad hij voort, — en eer hij opstond, had de Heer dit gebed eener benauwde ziel verhoord: Henry had den vrede gevonden, die alle verstand te boven gaat. Hij stierf in het volle vertrouwen op God zijnen Zaligmaker.

Van smart overstelpt, klaagde nu kapitein L. den Heer ook zijnen nood. Hij beleed den Almachtige zijne zonden en ondervond dat Gods getrouwheid en rechtvaardigheid eindeloos zijn, daar de Heer dengene

vergeeft, die in Jezus Christus berouwvol tot Hem nadert.

Kapitein L. keerde naar zijne woonplaats terug; zijn zoon rustte in het verre graf, maar hij was een nieuw mensch geworden. De een was in den hemel, de andere op den weg derwaarts. Hij bracht zijne vrouw de eerste tijding van haren zoon. Zij weende, maar door de tranen heen sloeg zij eenen blik vol dankbaarheid hemelwaarts, daar zij, hoewel zeer beproefd, den Heer loven mocht voor zijne wonderbare verhooring haars gebeds.

HET VIJFSTUIVERSSTUK.

Eenige jaren geleden trok een zendeling door den staat New-York. Hij was een zeer ijverig man, die van God wijsheid ontvangen had om zielen te vangen en daartoe geene gelegenheid liet voorbijgaan. Op zekeren smoorheeten zomerdag reed hij door eene tamelijk eenzame landstreek. Slechts hier en daar stónd eene groote pachthoeve en dicht aan den weg bevonden zich de nederige hutten der arbeiders. Het paard van den zendeling was moede, want het had reeds eenen langen tocht afgelegd; doch zijn meester mocht hem slechts weinige rust vergunnen, daar hij nog eenige goede uren moest doorrijden, eer hij aan de plaats zijner bestemming kon komen. Wijl even-

wel het paard ook dorst scheen te lijden, stapte de zendeling af en voerde het dier naar eene kleine beek, die langs den weg zich kronkelde. Terwijl het paard nu naar hartelust dronk, zag de zendeling eenen armen, bijna haveloozen knaap op de brug staan. Het kind scheen niet ouder dan zeven jaar te zijn en keek met welgevallen naar hetgeen het paard deed.

„Mijn lieve jongen,” zeide de zendeling, „hebt gij nog ouders?”

„Ja wel, mijnheer,” was het antwoord; „zij wonen in gindsche hut.”

„Bidt gij ook dagelijks tot den Heer?”

„Nee, mijnheer.”

„Waarom bidt gij niet?”

„Omdat ik niet weet wat ik bidden moet.”

„Kunt gij lezen?”

„Ja wel, mijnheer.” Moeder heeft mij het lezen geleerd uit het Nieuwe Testament.”

„Hoor eens, mijn jongen,” zeide de zendeling, en zag den knaap vriendelijk aan, „ik zal u een vijf-stuiversstuk geven, wanneer gij naar huis gaat en het derde hoofdstuk van Johannes éénmaal en het derde vers driemaal leest. Wilt gij dat doen?”

De knaap beloofde het. De zendeling gaf hem het stuk geld en reed verder.

Twintig jaren waren er sedert dien dag verlopen, toen dezelfde zendeling zich in een geheel ander gedeelte van Noord-Amerika bevond. Hij was nog altijd dezelfde ijverige man, die zijne aardsche genoegens opofferde voor de vreugde om in den wijngaard des Heeren te arbeiden, en hoewel zijne haren reeds hier en daar grijs werden, waren nochtans zijn lust en moed niet verzwakt.

Het was reeds laat in den avond, toen hij een dorpje binnenreed en aan de deur eener kleine dochnette hut aanklopte. Een man van omstreeks zeven of achtentwintig jaren deed hem open.

„Hoe ver is het hier van Z**?” vroeg de zendeling.

„Nog ongeveer vier uren, mijnheer,” was het antwoord.

„Dat is zeer ver,” zeide de zendeling, „mijn paard is moede en ook ik verlang zeer naar rust. Zou ik niet den nacht in uwe hut kunnen doorbrengen?”

Middelerwijl was de vrouw van den hutbewoner ook aan de deur gekomen, en toen zij deze vraag vernam, wilde zij wijzen op hunne armoede en de

geringe gelegenheid, die zij bezaten om vreemdelingen te herbergen; doch haar man zeide:

„Wanneer mijnheer het voor lief wil nemen, zooals wij het hem kunnen aanbieden, dan zal hij ons welkom zijn.”

Nu, de zendeling nam genoegen in dit aanbod, en nadat hij afgestegen was en zijn paard bezorgd had, stond hij op het punt de hut binnen te treden, toen hij zich eensklaps tot den man met de vraag wendde:

„Hebt gij den Heere Jezus Christus lief?”

„Dat is eene moeielijk te beantwoorden vraag, mijnheer,” antwoordde de man.

„Ik stem dit toe,” zeide de zendeling, „maar gij moet weten, dat ik uwe hut niet binnenga, voordat ik het weet.”

„Mijnheer,” zeide toen de man, „het is nu omstreeks twintig jaren geleden, dat ik in een geheel ander gedeelte van dezen staat woonde. Ik was toen omstreeks zeven jaren oud. Op zekeren dag, terwijl ik aan den weg speelde, kwam een heer te paard aanrijden, die zijn dier uit eene beek liet drinken. Hij riep mij, sprak met mij over het lezen van den

Bijbel en zeide mij, dat hij mij een vijfstuiversstuk wilde geven, wanneer ik het derde hoofdstuk van Johannes eens en het derde vers driemaal wilde overlezen. Hij zeide mij toen dat vers voor: „Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar zegge Ik u, tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien.” Ik beloofde het hem, nam het geld aan, ging naar huis en las het aangewezene hoofdstuk. Maar, o mijnheer, welke eene uitwerking heeft het lezen van dat vers op mij gemaakt! Ik had het reeds vroeger bij mijne moeder gelezen, doch sedert dat oogenblik, dat ik het drie-maal achtereen las, werd het mij geheel anders om het hart. Sedert dien tijd rustte ik niet voor dat ik het koninkrijk Gods zag, en eindelijk was de Heer zoo genadig mijne oogen te openen en ik mocht Jezus zien als mijn volkomen Zaligmaker.”

De man zweeg stil; groote tranen vloeiden langs zijne wangen en hij zag den zendeling aan, alsof hij van hem een antwoord wachtte.

„Geloofd zij de Heer!” riep deze uit, terwijl hij de hand van den hutbewoner in de zijne drukte, „hier heb ik een van mijne geestelijke kinderen gevonden

het brood op het water geworpen, is na vele dagen wedergevonden.”

Nu traden zij te zamen de woning binnen en aten, spraken en zongen te zamen den geheelen nacht door. De zendeling kon getuigen dat, hoewel zijn gastheer arm naar de wereld mocht zijn, hij nochtans rijk was in God. Des anderen daags vroeg in den morgen scheidden zij van elkander en de zendeling trok vroolijk zijns weegs. Hij loofde den Heer, die hem eene vrucht op zijnen arbeid geschonken had.

